

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 762/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Ž., .V, zastúpeného advokátom JUDr. S. S., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MOBdo 6/2012 z 13. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Ž. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2013 doručená sťažnosť Ing. J. Ž. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia označených základných práv citovaných rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho zrušenia, vrátenia veci na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania.

2. Sťažovateľ napadnutému rozsudku vytýka svojvoľnosť a rozpor s konštantnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu v otázkach posudzovania a hodnotenia vykonaného dokazovania odvolacím súdom i preskúmateľnosti jeho rozhodnutia. Uviedol tiež, že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými argumentmi a dôvodmi, ktoré v konaní uviedol generálny prokurátor Slovenskej republiky a ktorých posúdenie a rozhodnutie by mohlo mať podľa neho zásadný význam pre vydanie úplného rozhodnutia.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú skutočnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

5. K hodnoteniu dokazovania všeobecným súdom a k požiadavkám na ich prehodnocovanie sa ústavný súd vyjadril už v mnohých svojich rozhodnutiach, kde zdôraznil, že z ústavného princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, a rozhodnutie o rozsahu dokazovania preto spadá do výlučnej kompetencie všeobecného súdu. Ústavný súd sa preto môže zaoberať hodnotením dokazovania všeobecným súdom len vtedy, ak zistí,

že v danej veci postupoval svojvoľne, že jeho závery sú zjavne neudržateľné vo vzťahu ku skutkovým zisteniam alebo že výrazne porušil procesné princípy obsiahnuté v ústavnom poriadku, alebo ide o rozhodnutie očividne nespravodlivé.

6. Žiadne také nedostatky konanie pred najvyšším súdom nevykazuje.

7. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných procesných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu výklad príslušných zákonných ustanovení najvyššieho súdu (a pred ním Krajského súdu v Žiline), také nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013